Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 20ής Σεπτεμβρίου 2019*

«Υπαλληλική υπόθεση – Υπάλληλοι – Πειθαρχική διαδικασία – Ηθική παρενόχληση – Πειθαρχική ποινή – Υποβιβασμός κατά έναν βαθμό και μηδενισμός των μορίων προαγωγής – Απόρριψη του αιτήματος αρωγής της προσφεύγουσας – Τρόπος διενέργειας της διοικητικής έρευνας –Απαίτηση αμεροληψίας – Δικαίωμα ακροάσεως – Διαδικαστική πλημμέλεια – Συνέπειες της διαδικαστικής πλημμέλειας»

Στην υπόθεση T-47/18,

UZ, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενη από τον J.-N. Louis, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου αρχικώς από τις V. Montebello-Demogeot και Í. Ní Riagáin Düro, στη συνέχεια δε από την V. Montebello-Demogeot και τον I. Lázaro Betancor,

καθού,

με αντικείμενο προσφυγή, δυνάμει του άρθρου 270 ΣΛΕΕ, με την οποία ζητείται, αφενός, η ακύρωση της αποφάσεως της 27ης Φεβρουαρίου 2017 του Κοινοβουλίου, με την οποία επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα η πειθαρχική ποινή του υποβιβασμού από τον βαθμό AD 13, κλιμάκιο 3, στον βαθμό AD 12, κλιμάκιο 3, με μηδενισμό των αποκτηθέντων στον βαθμό AD 13 μορίων αξιολογήσεως, και, αφετέρου, η ακύρωση της αποφάσεως περί απορρίψεως του αιτήματος αρωγής που είχε υποβάλει η προσφεύγουσα,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους Δ. Γρατσία, πρόεδρο, I. Labucka και I. Ulloa Rubio (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: M. Marescaux, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 9ης Απριλίου 2019,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Η προσφεύγουσα, UZ, κατείχε θέση προϊσταμένης μονάδας στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο από την 1η Ιανουαρίου 2009. Είχε δε καταταγεί, τελευταία, στον βαθμό AD 13, κλιμάκιο 3.

2 Στις 24 Ιανουαρίου 2014, δεκατέσσερα από τα δεκαπέντε μέλη της μονάδας της (στο εξής: καταγγέλλοντες) υπέβαλαν στον γενικό γραμματέα του Κοινοβουλίου αίτημα αρωγής, δυνάμει του άρθρου 24 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΥΚ), ισχυριζόμενοι ηθική παρενόχληση εκ μέρους της προσφεύγουσας.

3 Σε συνέχεια του αιτήματος αυτού, με έγγραφο της 17ης Φεβρουαρίου 2014, ο γενικός διευθυντής της Γενικής Διευθύνσεως Προσωπικού (στο εξής: ΓΔ Προσωπικού) γνωστοποίησε στους καταγγέλλοντες ότι είχε αποφασιστεί η λήψη προσωρινών μέτρων. Τα μέτρα αυτά περιελάμβαναν, μεταξύ άλλων, την ανάθεση της διαχειρίσεως του προσωπικού της οικείας μονάδας σε άλλο πρόσωπο και την κίνηση διοικητικής έρευνας.

4 Με έγγραφο της 19ης Μαρτίου 2014, ο γενικός γραμματέας του Κοινοβουλίου ενημέρωσε την προσφεύγουσα για την κίνηση διοικητικής έρευνας.

5 Η προσφεύγουσα έτυχε ακροάσεως στις 20 Νοεμβρίου 2014 από τον γενικό διευθυντή της ΓΔ Προσωπικού.

6 Συντάχθηκαν δε δύο αναφορές με ημερομηνία 3 Μαρτίου και 17 Νοεμβρίου 2015 από δύο διενεργήσαντες την έρευνα υπαλλήλους, εκ των οποίων ο πρώτος αντικαταστάθηκε λόγω συνταξιοδοτήσεως από τον δεύτερο. Σε συνέχεια των ως άνω αναφορών, η προσφεύγουσα έτυχε ακροάσεως αντιστοίχως στις 17 Ιουνίου και στις 2 Δεκεμβρίου 2015 από τον γενικό διευθυντή της ΓΔ Προσωπικού.

7 Με έγγραφο της 6ης Ιανουαρίου 2016, η προσφεύγουσα ενημερώθηκε από τον γενικό γραμματέα του Κοινοβουλίου σχετικά με την παραπομπή της υποθέσεως στο πειθαρχικό συμβούλιο λόγω παραβάσεως των εκ του ΚΥΚ υποχρεώσεών της.

8 Η προσφεύγουσα έτυχε ακροάσεως ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου στις 17 Φεβρουαρίου, 9 Μαρτίου, 8 Απριλίου και 26 Μαΐου 2016.

9 Η προσφεύγουσα απηύθυνε επιστολή στον γενικό διευθυντή της ΓΔ Προσωπικού στις 25 Φεβρουαρίου 2016, ο οποίος απάντησε με επιστολή της 1ης Μαρτίου 2016.

10 Στις 25 Ιουλίου 2016, το πειθαρχικό συμβούλιο εξέδωσε ομοφώνως τη γνώμη του, τα συμπεράσματα της οποίας έχουν ως εξής:

«28. Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, το πειθαρχικό συμβούλιο προτείνει στην [αρμόδια για τους διορισμούς αρχή] να επιβάλει κυρώσεις για το σύνολο των παραπτωμάτων της [UZ] με συνολική ποινή συνιστάμενη σε υποβιβασμό κατά έναν βαθμό στην ίδια ομάδα καθηκόντων.

29. Λόγω των σοβαρών πλημμελειών εκ μέρους της [UZ] στη διαχείριση του προσωπικού και λαμβανομένου υπόψη του καθήκοντος αρωγής που το θεσμικό όργανο υπέχει έναντι της [UZ] και έναντι άλλων προσώπων τα οποία ενδέχεται να έχουν θιγεί από τη συμπεριφορά της, το πειθαρχικό συμβούλιο εκτιμά ότι η [αρμόδια για τους διορισμούς αρχή] οφείλει, στο μέτρο των

δυνατοτήτων που της παρέχει ο ΚΥΚ, να εξετάσει σοβαρά το ενδεχόμενο τοποθετήσεώς της σε άλλη θέση εντός της γενικής γραμματείας, εν πάση δε περιπτώσει, όπως ζητήθηκε από την ίδια, σε έτερη [γενική διεύθυνση] […]».

11 Με έγγραφο της 7ης Σεπτεμβρίου 2016, το πειθαρχικό συμβούλιο διαβίβασε στην προσφεύγουσα τη γνώμη του.

12 Με απόφαση της 20ής Σεπτεμβρίου 2016, ο γενικός γραμματέας του Κοινοβουλίου εξουσιοδότησε τον γενικό διευθυντή της ΓΔ Προσωπικού να τον εκπροσωπήσει κατά την προβλεπόμενη στο άρθρο 22 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ ακρόαση της προσφεύγουσας και του ανέθεσε να του διαβιβάσει τυχόν παρατηρήσεις της προσφεύγουσας επί της γνώμης του πειθαρχικού συμβουλίου η οποία της είχε κοινοποιηθεί στις 7 Σεπτεμβρίου 2016.

13 Με ηλεκτρονικό μήνυμα της 4ης Οκτωβρίου 2016, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ Προσωπικού κάλεσε την προσφεύγουσα σε ακρόαση στις 20 Οκτωβρίου 2016, σύμφωνα με το άρθρο 22, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, προκειμένου να της παρασχεθεί η δυνατότητα να υποβάλει τις παρατηρήσεις της επί της γνώμης του πειθαρχικού συμβουλίου.

14 Η προσφεύγουσα βεβαίωσε την παραλαβή της κλήσεως αυτής στις 6 Οκτωβρίου 2016 και, με επιστολή της 11ης Νοεμβρίου 2016, υπέβαλε τις παρατηρήσεις της στον γενικό διευθυντή της ΓΔ Προσωπικού.

15 Στις 14 Νοεμβρίου 2016 διενεργήθηκε ακρόαση της προσφεύγουσας ενώπιον του γενικού διευθυντή της ΓΔ Προσωπικού. Κατά την ακρόαση αυτή, η προσφεύγουσα υπέβαλε υπόμνημα και ζήτησε την αρωγή του Κοινοβουλίου λόγω απειλών που είχαν διατυπωθεί σε βάρος της από μέλη της μονάδας της.

16 Με έγγραφο της 30ής Νοεμβρίου 2016, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ Προσωπικού πρότεινε την προσωρινή μετακίνηση της προσφεύγουσας σε άλλη μονάδα.

17 Με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 9ης Ιανουαρίου 2017, η προσφεύγουσα αποδέχθηκε τη μετακίνηση αυτή.

18 Με απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2017, ο γενικός γραμματέας του Κοινοβουλίου αποφάσισε την επιβολή στην προσφεύγουσα της πειθαρχικής ποινής του υποβιβασμού, στην ίδια ομάδα καθηκόντων, από τον βαθμό AD 13, κλιμάκιο 3, στον βαθμό AD 12, κλιμάκιο 3, με μηδενισμό των μορίων αξιολογήσεως στον προηγούμενο βαθμό AD 13 (στο εξής: απόφαση περί υποβιβασμού και μηδενισμού των μορίων αξιολογήσεως).

19 Με έγγραφο της 2ας Μαρτίου 2017, ο γενικός γραμματέας του Κοινοβουλίου ενημέρωσε την προσφεύγουσα για την απόφαση περί υποβιβασμού και μηδενισμού των μορίων αξιολογήσεως και της πρότεινε να τοποθετηθεί σε άλλη μονάδα σε θέση υπαλλήλου διοικήσεως.

20 Με έγγραφο της 3ης Απριλίου 2017, η προσφεύγουσα υπέβαλε στον γενικό γραμματέα του Κοινοβουλίου παρατηρήσεις σχετικά με την πρόταση τοποθετήσεώς της σε άλλη μονάδα.

21 Με έγγραφο της 9ης Μαΐου 2017, ο γενικός γραμματέας του Κοινοβουλίου βεβαίωσε την παραλαβή των παρατηρήσεων της προσφεύγουσας και της γνωστοποίησε την απόφαση περί τοποθετήσεώς της σε άλλη μονάδα στη θέση «διοικητικού διευθυντή».

22 Με έγγραφο της 6ης Ιουνίου 2017, η προσφεύγουσα υπέβαλε ενώπιον της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής (στο εξής: ΑΔΑ) του Κοινοβουλίου, διοικητική ένσταση κατά της αποφάσεως περί υποβιβασμού και μηδενισμού των μορίων αξιολογήσεως.

23 Με έγγραφο της 14ης Ιουνίου 2017, η προσφεύγουσα υπέβαλε ενώπιον του γενικού γραμματέα του Κοινοβουλίου διοικητική ένσταση κατά της σιωπηρής απορρίψεως του αιτήματός της αρωγής.

24 Με έγγραφο της 20ής Ιουλίου 2017, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ Προσωπικού απέρριψε το αίτημα αρωγής της προσφεύγουσας.

25 Με έγγραφο της 6ης Οκτωβρίου 2017, ο πρόεδρος του Κοινοβουλίου απέρριψε τις ενστάσεις της προσφεύγουσας που είχαν υποβληθεί με τις επιστολές της 6ης και της 14ης Ιουνίου 2017.

26 Με έγγραφο της 17ης Νοεμβρίου 2017, η προσφεύγουσα ζήτησε από τον γενικό γραμματέα του Κοινοβουλίου να διευκρινίσει αν είχε ευρεθεί από τη διοίκηση κενή θέση αντίστοιχη της καταρτίσεως, της επαγγελματικής πείρας, των ικανοτήτων και των επιθυμιών της.

27 Με έγγραφο της 18ης Ιανουαρίου 2018, ο γενικός γραμματέας του Κοινοβουλίου απάντησε ότι η τοποθέτηση της προσφεύγουσας στη θέση «διοικητικού διευθυντή» σε άλλη μονάδα έπρεπε να θεωρηθεί μόνιμη.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

28 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 29 Ιανουαρίου 2018, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή. Με αίτηση που κατέθεσε την ίδια ημέρα στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου, η οποία συμπληρώθηκε με έγγραφο της 5ης Φεβρουαρίου 2018, η προσφεύγουσα ζήτησε την τήρηση ανωνυμίας βάσει του άρθρου 66 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, αίτημα το οποίο έγινε δεκτό από το Γενικό Δικαστήριο με απόφαση της 4ης Απριλίου 2018. Στις 23 Απριλίου 2018, το Κοινοβούλιο κατέθεσε υπόμνημα αντικρούσεως.

29 Στις 6 Αυγούστου 2018, η προσφεύγουσα κατέθεσε υπόμνημα απαντήσεως και, στις 4 Οκτωβρίου 2018, το Κοινοβούλιο κατέθεσε υπόμνημα ανταπαντήσεως.

30 Με αιτιολογημένη αίτηση που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 18 Οκτωβρίου 2018, η προσφεύγουσα ζήτησε να τύχει ακροάσεως στο πλαίσιο επ' ακροατηρίου συζητήσεως, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 106 του Κανονισμού Διαδικασίας.

31 Κατόπιν προτάσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο των προβλεπόμενων στο άρθρο 91 του Κανονισμού Διαδικασίας μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, κάλεσε τους διαδίκους να απαντήσουν σε ορισμένες ερωτήσεις και το Κοινοβούλιο να προσκομίσει διάφορα έγγραφα.

32 Στις 18 Μαρτίου 2019, η προσφεύγουσα και το Κοινοβούλιο απάντησαν στις ερωτήσεις και το Κοινοβούλιο προσκόμισε τα ζητηθέντα έγγραφα.

33 Οι διάδικοι ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 9ης Απριλίου 2019.

34 Στο πλαίσιο νέου μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας που ελήφθη κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Γενικό Δικαστήριο κάλεσε το Κοινοβούλιο να απαντήσει γραπτώς και σε άλλες ερωτήσεις και να προσκομίσει περαιτέρω έγγραφα. Το Κοινοβούλιο απάντησε στις εν λόγω ερωτήσεις και προσκόμισε τα εν λόγω έγγραφα στις 16 Απριλίου 2019, η δε προσφεύγουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της στις 6 Μαΐου 2019.

35 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την απόφαση περί υποβιβασμού και μηδενισμού των μορίων αξιολογήσεως·

– να ακυρώσει την απόφαση περί απορρίψεως του αιτήματός της αρωγής·

– να καταδικάσει το Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

36 Το Κοινοβούλιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή·

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επί της αποφάσεως περί υποβιβασμού και μηδενισμού των μορίων αξιολογήσεως

37 Η προσφεύγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, δύο λόγους ακυρώσεως προς στήριξη της προσφυγής της κατά της αποφάσεως περί υποβιβασμού και μηδενισμού των μορίων αξιολογήσεως. Ο πρώτος λόγος αφορά πλημμέλειες της διοικητικής έρευνας ενώ ο δεύτερος στηρίζεται σε πλημμελή διεξαγωγή των εργασιών του πειθαρχικού συμβουλίου και στη μη διενέργεια ακροάσεως μετά το πέρας των εργασιών αυτών από την αρμόδια αρχή.

Επί των πλημμελειών της διοικητικής έρευνας

38 Υπενθυμίζεται ότι το δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης επιτάσσει οι διοικητικές διαδικασίες να διεξάγονται τηρουμένων των εγγυήσεων που παρέχει η αρχή της χρηστής διοικήσεως, την οποία καθιερώνει το άρθρο 41 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Μεταξύ των εγγυήσεων αυτών συγκαταλέγεται η υποχρέωση του αρμόδιου θεσμικού οργάνου να εξετάζει με επιμέλεια και αμεροληψία όλα τα κρίσιμα στοιχεία της συγκεκριμένης περιπτώσεως. Το δικαίωμα κάθε προσώπου στην αμερόληπτη εξέταση των υποθέσεών του καλύπτει, αφενός, την υποκειμενική αμεροληψία, κατά την οποία κανένας υπάλληλος του οικείου οργάνου που επιλαμβάνεται της υποθέσεως δεν πρέπει να εκδηλώνει μεροληψία ή προσωπικές προκαταλήψεις, και, αφετέρου, την αντικειμενική αμεροληψία, κατά την οποία το θεσμικό όργανο πρέπει να παρέχει επαρκή εχέγγυα για τον αποκλεισμό κάθε εύλογης αμφιβολίας σχετικά με την αμεροληψία του (βλ. απόφαση της 11ης Ιουλίου 2013, Ziegler κατά Επιτροπής, C-439/11 P, EU:C:2013:513, σκέψη 155 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

39 Με γνώμονα τις παρατηρήσεις αυτές πρέπει να εξετασθούν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας που στηρίζονται, κατ' ουσίαν, πρώτον, στο γεγονός ότι δεν διενεργήθηκε ακρόασή της από την αρμόδια αρχή, δεύτερον, στην παρουσία κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας περισσοτέρων του ενός επιφορτισμένων με την έρευνα υπαλλήλων, τρίτον, στη μεροληψία των επιφορτισμένων με την έρευνα υπαλλήλων, τέταρτον, στη μη συνεκτίμηση της συμπεριφοράς των καταγγελλόντων και, πέμπτον, στη μη λήψη υπόψη των μαρτυρικών καταθέσεων υπέρ αυτής.

40 Όσον αφορά το πρώτο επιχείρημα ότι δεν διενεργήθηκε ακρόαση της προσφεύγουσας από την αρμόδια ΑΔΑ, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα δήλωσε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι δεν εμμένει στο επιχείρημα αυτό και η δήλωσή της καταχωρήθηκε στα πρακτικά της επ' ακροατηρίου συζητήσεως.

41 Όσον αφορά το δεύτερο επιχείρημα που αφορά την παρουσία, κατά τη διάρκεια της διοικητικής έρευνας, περισσοτέρων του ενός επιφορτισμένων με την έρευνα υπαλλήλων, από τις εξηγήσεις που παρέσχε το Κοινοβούλιο συνάγεται ότι η εν λόγω διοικητική έρευνα είχε δύο σκέλη. Στο πλαίσιο του «πειθαρχικού» σκέλους της έρευνας, το οποίο αφορούσε διάφορα παραπτώματα της προσφεύγουσας έναντι των προβλεπόμενων από τον ΚΥΚ υποχρεώσεών της πλην της παρενοχλήσεως, είχαν οριστεί δύο υπεύθυνοι έρευνας, και στο πλαίσιο του σκέλους της έρευνας που αφορούσε την «παρενόχληση» είχε οριστεί ένα τρίτο πρόσωπο για τη διεξαγωγή της έρευνας.

42 Υπενθυμίζεται ότι η ακρόαση που διενεργείται κατά το στάδιο της διοικητικής έρευνας, κατόπιν αιτήματος της ΑΔΑ, έχει ως σκοπό να παράσχει στην ΑΔΑ τη δυνατότητα να εξετάσει αν συντρέχει λόγος παραπομπής στο πειθαρχικό συμβούλιο βάσει του άρθρου 12 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ και, στην περίπτωση αυτή, να καταρτίσει την αναφορά στην οποία σημειώνονται τα προσαπτόμενα και, εφόσον συντρέχει λόγος, οι περιστάσεις υπό τις οποίες έχουν συντελεσθεί (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 19ης Μαρτίου 1998, Τζοάνος κατά Επιτροπής, T-74/96, EU:T:1998:58, σκέψη 340).

43 Συναφώς, η αρχή που αναλαμβάνει τη διοικητική έρευνα διαθέτει, όπως προκύπτει από τη νομολογία, ευρεία εξουσία εκτιμήσεως κατά τη διεξαγωγή της έρευνας (αποφάσεις της 11ης Ιουλίου 2013, Tzirani κατά Επιτροπής, F-46/11, EU:F:2013:115, σκέψη 124, και της 18ης Σεπτεμβρίου 2014, CV κατά ΕΟΚΕ, F-54/13, EU:F:2014:216, σκέψη 43· πρβλ., επίσης, απόφαση της 16ης Μαΐου 2012, Skareby κατά Επιτροπής, F-42/10, EU:F:2012:64, σκέψη 38).

44 Επομένως, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν αποδεικνύει με ποιο τρόπο η παρουσία κατά τη διάρκεια της διοικητικής έρευνας περισσοτέρων διενεργούντων την έρευνα προσώπων συνιστά προσβολή των δικαιωμάτων της, πρέπει να απορριφθεί αυτό το δεύτερο επιχείρημα.

45 Όσον αφορά το τρίτο επιχείρημα περί μεροληψίας των διενεργησάντων την έρευνα προσώπων, η προσφεύγουσα προβάλλει, μεταξύ άλλων, αφενός, ότι ο ένας από τους δύο υπαλλήλους που ανέλαβε το «πειθαρχικό» σκέλος της έρευνας είχε ενεργήσει ως σύμβουλος ενός εκ των καταγγελλόντων πριν κινηθεί οποιαδήποτε διαδικασία σε βάρος της. Ως εκ τούτου, κατά την προσφεύγουσα, ο συγκεκριμένος υπάλληλος δεν διέθετε πλέον την αναγκαία ανεξαρτησία και αμεροληψία για τη διεξαγωγή της διοικητικής έρευνας. Εντεύθεν προκύπτει προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας της προσφεύγουσας. Αφετέρου, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι ο υπάλληλος που ήταν υπεύθυνος για το σκέλος της έρευνας που αφορούσε την «παρενόχληση», στο πλαίσιο ακροάσεως ενός από τους καταγγέλλοντες, τον πληροφόρησε ανακριβώς ότι μόλις είχε ενημερωθεί για την επίμαχη υπόθεση, ενώ είχε κληθεί να διατυπώσει τη γνώμη του ήδη από την υποβολή του αιτήματος αρωγής των καταγγελλόντων. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, ο υπάλληλος αυτός δεν θα έπρεπε σε καμία περίπτωση να δεχθεί τον ρόλο του υπευθύνου της έρευνας για τις κατηγορίες περί παρενοχλήσεως, δεδομένου ότι οι απόψεις του είχαν κατ' ανάγκη επηρεαστεί από τις μαρτυρίες που είχε συλλέξει κατά την έρευνα που κινήθηκε βάσει του άρθρου 24 του ΚΥΚ.

46 Το Κοινοβούλιο υποστηρίζει, όσον αφορά τον έναν από τους δύο επιφορτισμένους με το «πειθαρχικό» σκέλος της έρευνας υπαλλήλους, ότι ο γενικός γραμματέας έχει ήδη ενημερώσει την προσφεύγουσα ότι η επίμαχη συνάντηση αφορούσε κυρίως τη διαδικασία υποβολής αιτήσεως για τη χορήγηση γονικής άδειας και ότι, κατά τον χρόνο της συναντήσεως αυτής, το μέλος της ΓΔ Προσωπικού με το οποίο συναντήθηκε ο εν λόγω καταγγέλλων δεν γνώριζε ακόμη ότι θα οριζόταν ως υπεύθυνος της έρευνας. Επίσης δεν είχε κοινοποιηθεί καμία πληροφορία σχετικά με την υπό κρίση υπόθεση. Όσον αφορά δε τον υπάλληλο που ήταν υπεύθυνος για το σκέλος της έρευνας που αφορούσε την «παρενόχληση», το Κοινοβούλιο διευκρίνισε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι ο συγκεκριμένος υπάλληλος ήταν ο πρόεδρος της συμβουλευτικής επιτροπής για την ηθική παρενόχληση και την πρόληψή της στον χώρο εργασίας και ότι εξ αυτού του λόγου είχε λάβει γνώση της υπό κρίση υποθέσεως, χωρίς να μπορεί να συναχθεί από το γεγονός αυτό συναφώς οιαδήποτε σύγκρουση συμφερόντων.

47 Όσον αφορά την προβαλλόμενη μεροληψία ενός εκ των επιφορτισμένων με το «πειθαρχικό» σκέλος της έρευνας υπαλλήλων, από την απάντηση της προσφεύγουσας στο πλαίσιο μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας προκύπτει ότι ένας από τους καταγγέλλοντες, κατά την ακρόασή του στις 26 Μαΐου 2016, δήλωσε ότι είχε συναντήσει τον συγκεκριμένο υπάλληλο πριν κινηθεί η διοικητική έρευνα που αφορούσε την προσφεύγουσα. Κατά τη μαρτυρία του εν λόγω καταγγέλλοντος, ο ίδιος είχε μεταβεί στο Λουξεμβούργο (Λουξεμβούργο) για να ενημερωθεί σχετικά με ενδεχόμενη έρευνα σε βάρος του από την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF), διότι του είχε μεταφερθεί από συναδέλφους του ότι ο σύζυγος της προσφεύγουσας είχε υποβάλει, υποκινούμενος από την ίδια, καταγγελία σε βάρος του ως άνω καταγγέλλοντος στην εν λόγω υπηρεσία για φερόμενες παρατυπίες που αφορούσαν τη χορήγηση γονικής άδειας, «για λόγους εκδίκησης», «επειδή ο συγκεκριμένος συνάδελφος [είχε] υπονομεύσει την εργασία της».

48 Το Κοινοβούλιο δεν αρνείται ότι, πριν από την έναρξη της διοικητικής έρευνας, πραγματοποιήθηκε όντως αυτή η συνάντηση ενός από τους καταγγέλλοντες με πρόσωπο το οποίο θα αναλάμβανε στο μέλλον τη διεξαγωγή της έρευνας, αλλά υποστηρίζει, πρώτον, ότι κατά τη συνάντηση αυτή δεν κοινοποιήθηκε από το ως άνω πρόσωπο καμία σχετική με την εν λόγω υπόθεση πληροφορία και, δεύτερον, ότι το μέλος της ΓΔ Προσωπικού δεν μπορούσε να γνωρίζει ότι θα οριζόταν στο μέλλον ως υπεύθυνος της έρευνας.

49 Όσον αφορά το πρώτο επιχείρημα του Κοινοβουλίου, σύμφωνα με την απάντηση που το ίδιο έδωσε μετά τη λήψη του μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας, δεν υπάρχει καμία καταγραφή του περιεχομένου της συνομιλίας μεταξύ ενός εκ των καταγγελλόντων και του μέλους της ΓΔ Προσωπικού.

50 Εν πάση περιπτώσει, όσον αφορά το δεύτερο επιχείρημα του Κοινοβουλίου, όπως μόλις υπομνήσθηκε, η αντικειμενική αμεροληψία προϋποθέτει ότι το θεσμικό όργανο παρέχει επαρκή εχέγγυα για τον αποκλεισμό κάθε εύλογης αμφιβολίας σχετικά με την αμεροληψία του (βλ. σκέψη 38 ανωτέρω).

51 Εν προκειμένω, από τη μαρτυρία ενός εκ των καταγγελλόντων προκύπτει (βλ. σκέψη 47 ανωτέρω) ότι ο καταγγέλλων αυτός συναντήθηκε με μέλος της ΓΔ Προσωπικού πριν από την έναρξη της έρευνας και ότι, κατά τη συνάντηση αυτή, ανέφερε στο εν λόγω πρόσωπο, στο οποίο ανατέθηκε στη συνέχεια η διεξαγωγή της έρευνας, ότι είχε υποβληθεί από την προσφεύγουσα και, ειδικότερα μέσω του συζύγου της, καταγγελία στην OLAF σε βάρος του, «για λόγους εκδίκησης», σχετικά με φερόμενες παρατυπίες.

52 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι μια τέτοια μαρτυρία θα μπορούσε να εγείρει εύλογες αμφιβολίες στην προσφεύγουσα ως προς την αμεροληψία του υπευθύνου της έρευνας, ο οποίος θα μπορούσε να έχει επηρεαστεί από τον ιδιαιτέρως κακόβουλο, όπως του είχε μεταφερθεί, χαρακτήρα της φερόμενης συμπεριφοράς της.

53 Επιπλέον, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα είχε προβάλει τη συγκεκριμένη έλλειψη αμεροληψίας με το υπόμνημα που υπέβαλε στο Κοινοβούλιο κατά την ακρόασή της στις 14 Νοεμβρίου 2016 (βλ. σκέψη 15 ανωτέρω).

54 Συναφώς επισημαίνεται ότι από κανένα στοιχείο δεν προκύπτει ότι το Κοινοβούλιο αντιμετώπισε δυσκολίες κατά την επιλογή, μεταξύ των υπαλλήλων του, ενός προσώπου που να μη γνωρίζει ήδη τα πραγματικά περιστατικά της συγκεκριμένης υποθέσεως και να μην έχει, συνεπώς, καμία εύλογη αμφιβολία έναντι της προσφεύγουσας.

55 Πρέπει, επομένως, να συναχθεί το συμπέρασμα ότι το Κοινοβούλιο δεν θα έπρεπε να ορίσει, ως υπεύθυνο της έρευνας, πρόσωπο το οποίο είχε συναντηθεί με έναν από τους καταγγέλλοντες πριν από την έναρξη της έρευνας.

56 Η διαπίστωση αυτή δεν αναιρείται από την πληροφορία που παρέσχε το Κοινοβούλιο, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι για το θέμα αυτό δεν κινήθηκε έρευνα από την OLAF.

57 Όσον αφορά την προβαλλόμενη μεροληψία του διενεργήσαντος την έρευνα για το σκέλος που αφορούσε την «παρενόχληση», από τις εξηγήσεις που παρέσχε το Κοινοβούλιο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση προκύπτει ότι, πριν αναλάβει τη θέση αυτή ο διενεργήσας την έρευνα για το σκέλος που αφορούσε την «παρενόχληση» στο πλαίσιο της διοικητικής έρευνας βάσει του άρθρου 86, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, είχε προεδρεύσει της συμβουλευτικής επιτροπής για την ηθική παρενόχληση και την πρόληψή της στον χώρο εργασίας, της οποίας το πόρισμα, κατόπιν αιτήματος αρωγής των καταγγελλόντων δυνάμει του άρθρου 24 του ΚΥΚ, ήταν να ανατεθεί σε άλλο πρόσωπο η διεύθυνση της μονάδας της οποίας προϊστατο η προσφεύγουσα.

58 Επομένως, λαμβανομένου υπόψη του πορίσματος της συμβουλευτικής επιτροπής για την ηθική παρενόχληση και την πρόληψή της στον χώρο εργασίας, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο συγκεκριμένος υπάλληλος, όταν ορίστηκε υπεύθυνος της έρευνας για το σκέλος που αφορούσε την «παρενόχληση», ενδεχομένως να είχε ήδη σχηματίσει αρνητική γνώμη για την προσφεύγουσα. Το γεγονός αυτό μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση και την αντικειμενική αμεροληψία των διενεργησάντων την έρευνα.

59 Ως εκ τούτου πρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι το Κοινοβούλιο, ορίζοντας ως υπεύθυνο διεξαγωγής της διοικητικής έρευνας μέλος της ΓΔ Προσωπικού το οποίο είχε ήδη συναντηθεί με έναν από τους καταγγέλλοντες και ορίζοντας παράλληλα ως έτερο υπεύθυνο διεξαγωγής της διοικητικής έρευνας τον πρόεδρο της συμβουλευτικής επιτροπής για την ηθική παρενόχληση και την πρόληψή της στον χώρο εργασίας, η οποία αποφάσισε την απομάκρυνση της προσφεύγουσας από τη θέση που κατείχε, δεν παρέσχε επαρκή εχέγγυα για τον αποκλεισμό κάθε εύλογης αμφιβολίας σχετικά με την αμεροληψία του, κατά την έννοια της νομολογίας που υπομνήσθηκε στη σκέψη 38 ανωτέρω.

60 Ωστόσο, κατά πάγια νομολογία, μια διαδικαστική πλημμέλεια μπορεί να δικαιολογήσει την ακύρωση πράξεως μόνον εάν, ελλείψει της πλημμέλειας αυτής, η διαδικασία θα μπορούσε να καταλήξει σε διαφορετικό αποτέλεσμα (βλ. απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 2017, Kerstens κατά Επιτροπής, T-270/16 P, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:74, σκέψη 74 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

61 Στο πλαίσιο της εξετάσεως αυτής έχει κριθεί ότι πρέπει να λαμβάνεται υπόψη το σύνολο των πραγματικών περιστατικών της συγκεκριμένης υποθέσεως, ιδίως δε η φύση των αιτιάσεων και το εύρος των διαδικαστικών πλημμελειών που έχουν διαπραχθεί σε σχέση με τις εγγυήσεις που παρέχονται στον υπάλληλο (βλ. απόφαση της 15ης Απριλίου 2015, Πιπιλιάγκας κατά Επιτροπής, F-96/13, EU:F:2015:29, σκέψη 65 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

62 Η πειθαρχική διαδικασία που προβλέπεται στο παράρτημα IX του ΚΥΚ περιλαμβάνει δύο χωριστά στάδια. Το πρώτο στάδιο συνίσταται στη διεξαγωγή αμερόληπτης διοικητικής έρευνας (βλ. σκέψη 38 ανωτέρω), η οποία κινείται με απόφαση της ΑΔΑ, ακολουθείται από τη σύνταξη αναφοράς για την έρευνα, και περατώνεται, κατόπιν ακροάσεως του ενδιαφερομένου για τις πράξεις που του προσάπτονται, με τα πορίσματα που συνάγονται από την εν λόγω αναφορά. Το δεύτερο στάδιο αποτελείται από την καθεαυτή πειθαρχική διαδικασία, η οποία κινείται από την ΑΔΑ με βάση την ως άνω αναφορά για την έρευνα, και συνίσταται είτε στην κίνηση πειθαρχικής διαδικασίας χωρίς προηγούμενη γνωμοδότηση του πειθαρχικού συμβουλίου, είτε στην ενώπιον του εν λόγω συμβουλίου διαδικασία, βάσει αναφοράς που συντάσσεται από την ΑΔΑ ανάλογα με τα πορίσματα της έρευνας και τις παρατηρήσεις που υπέβαλε το ενδιαφερόμενο πρόσωπο σχετικά με αυτή.

63 Επομένως, η διοικητική έρευνα συνιστά προϋπόθεση για να ασκήσει η ΑΔΑ τη διακριτική της ευχέρεια ως προς τη συνέχεια που πρέπει να δοθεί, η δε συνέχεια αυτή μπορεί να καταλήξει, εν τέλει, στην επιβολή πειθαρχικής ποινής. Ειδικότερα, βάσει της έρευνας αυτής και της ακροάσεως του ενδιαφερόμενου υπαλλήλου, η ΑΔΑ εκτιμά, πρώτον, αν πρέπει ή όχι να κινήσει πειθαρχική διαδικασία, δεύτερον, αν πρέπει, ενδεχομένως, η διαδικασία αυτή να διενεργηθεί ή όχι ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου και, τρίτον, όταν κινείται η διαδικασία ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου, τα πραγματικά περιστατικά των οποίων επιλαμβάνεται το εν λόγω συμβούλιο.

64 Κατά συνέπεια, δεδομένου ότι η αρμοδιότητα της ΑΔΑ δεν είναι δέσμια, δεν μπορεί να αποκλειστεί ότι η διοικητική έρευνα θα μπορούσε να οδηγήσει σε διαφορετική αρχική εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και, ως εκ τούτου, να καταλήξει σε διαφορετικές συνέπειες αν είχε διεξαχθεί με επιμέλεια και αμεροληψία (απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 2017, Kerstens κατά Επιτροπής, T-270/16 P, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:74, σκέψη 82).

65 Κατόπιν των προεκτεθέντων, και χωρίς να είναι αναγκαίο να εξεταστούν τα λοιπά επιχειρήματα της προσφεύγουσας, πρέπει να γίνει δεκτό το αίτημά της να ακυρωθεί η απόφαση περί υποβιβασμού και μηδενισμού των μορίων αξιολογήσεως.

66 Ωστόσο, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει σκόπιμο, για λόγους ορθής απονομής της δικαιοσύνης, να εξετάσει και τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως που αφορά την πλημμελή διεξαγωγή των εργασιών του πειθαρχικού συμβουλίου και τη μη ακρόαση της προσφεύγουσας από την αρμόδια αρχή μετά το πέρας των εργασιών του πειθαρχικού συμβουλίου.

Επί της πλημμελούς διεξαγωγής των εργασιών του πειθαρχικού συμβουλίου και της μη διενέργειας ακροάσεως από την αρμόδια αρχή μετά το πέρας των εργασιών αυτών

67 Προς στήριξη του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, αφενός, ότι οι εργασίες του πειθαρχικού συμβουλίου δεν διεξήχθησαν νομότυπα και, αφετέρου, ότι μετά το πέρας των εργασιών αυτών δεν ακολούθησε ακρόασή της από την αρμόδια αρχή.

68 Πρώτον, όσον αφορά τη φερόμενη πλημμελή διεξαγωγή των εργασιών του πειθαρχικού συμβουλίου, η προσφεύγουσα προβάλλει κατ' ουσίαν, αφενός, ότι σε μία από τις έξι συνεδριάσεις του πειθαρχικού συμβουλίου το Κοινοβούλιο εκπροσωπήθηκε από δύο υπαλλήλους και ότι, κατά το πέρας της συνεδριάσεως αυτής, η ίδια και ο δικηγόρος της κλήθηκαν μετά την ακρόασή της να εγκαταλείψουν την αίθουσα, ενώ οι δύο εκπρόσωποι του Κοινοβουλίου παρέμειναν στην αίθουσα για να συζητήσουν με τα μέλη του πειθαρχικού συμβουλίου. Εντεύθεν προκύπτει παράβαση του άρθρου 16, παράγραφος 2, του παραρτήματος IX του ΚΥΚ. Αφετέρου, όσον αφορά τις υπόλοιπες συνεδριάσεις του πειθαρχικού συμβουλίου, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι δεν παρέστησαν σε αυτές όλα τα μέλη του, μολονότι μετείχαν όλα στη διάσκεψη και στη διατύπωση της γνώμης του πειθαρχικού συμβουλίου. Κατά την προσφεύγουσα, τούτο συνιστά προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και το Κοινοβούλιο δεν μπορεί να διατείνεται ότι η γνώμη του πειθαρχικού συμβουλίου θα ήταν η ίδια, ακόμη και αν είχαν παραστεί όλα τα μέλη του σε όλες τις συνεδριάσεις.

69 Το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι η παρουσία δύο εκπροσώπων του σε μία από τις συνεδριάσεις του πειθαρχικού συμβουλίου εξηγείται από το γεγονός ότι, όπως επισημάνθηκε στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως (βλ. σκέψη 41 ανωτέρω), η διοικητική έρευνα περιελάμβανε δύο σκέλη, ήτοι το «πειθαρχικό» σκέλος και το σκέλος που αφορούσε την «παρενόχληση». Η διεξαγωγή της έρευνας που αφορούσε αυτά τα δύο σκέλη από διαφορετικά πρόσωπα δικαιολογεί την παρουσία των δύο αυτών υπαλλήλων στο πειθαρχικό συμβούλιο. Όσον αφορά το γεγονός ότι δεν παρέστησαν σε όλες τις συνεδριάσεις του πειθαρχικού συμβουλίου όλα τα μέλη του, το Κοινοβούλιο διευκρινίζει ότι, δεδομένου ότι το πειθαρχικό συμβούλιο απαρτίζεται από τακτικά και αναπληρωματικά μέλη, κάθε μέλος είχε δικαίωμα συμμετοχής στις συνεδριάσεις και στη διατύπωση της γνώμης του πειθαρχικού συμβουλίου μετά το πέρας της διαδικασίας διαβουλεύσεως και έρευνας.

70 Όσον αφορά την εκπροσώπηση του Κοινοβουλίου από δύο υπαλλήλους σε μία από τις έξι συνεδριάσεις του πειθαρχικού συμβουλίου, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, καίτοι η αρμόδια για τη διοικητική έρευνα αρχή διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως κατά τη διεξαγωγή της έρευνας (βλ. σκέψη 42 ανωτέρω), η διαδικασία ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου καθεαυτήν υπόκειται στο αυστηρό ρυθμιστικό πλαίσιο των διατάξεων του παραρτήματος IX του ΚΥΚ.

71 Συγκεκριμένα, το άρθρο 16, παράγραφος 2, του παραρτήματος IX του ΚΥΚ ορίζει ρητώς ότι το οικείο θεσμικό όργανο εκπροσωπείται ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου από ειδικά εξουσιοδοτημένο από την ΑΔΑ υπάλληλο, ο οποίος διαθέτει τα ίδια δικαιώματα με τον ενδιαφερόμενο υπάλληλο.

72 Επομένως, εν προκειμένω, το Κοινοβούλιο δεν μπορούσε νομίμως να εκπροσωπείται σε μία από τις έξι συνεδριάσεις από δύο υπαλλήλους του. Πράγματι, η προσφεύγουσα, της οποίας τα συμφέροντα προασπίζονταν ένας μόνον εκπρόσωπος, περιήλθε, ως εκ τούτου, κατ' αρχήν σε δυσμενή θέση. Επιπλέον, οι εκπρόσωποι του Κοινοβουλίου δεν θα έπρεπε να παραμείνουν στην αίθουσα συνεδριάσεων για να συζητήσουν με τα μέλη του πειθαρχικού συμβουλίου, ενώ η προσφεύγουσα και ο δικηγόρος της είχαν κληθεί να εγκαταλείψουν την εν λόγω αίθουσα. Διαπιστώνεται, επομένως, ότι η επίδικη διαδικασία πάσχει διαδικαστική πλημμέλεια και ως προς το σημείο αυτό.

73 Όσον αφορά το γεγονός ότι όλα τα μέλη του πειθαρχικού συμβουλίου δεν παρέστησαν σε όλες τις συνεδριάσεις του, αλλά αντικαταστάθηκαν ενίοτε από αναπληρωματικά μέλη, αρκεί να επισημανθεί ότι ο διορισμός αναπληρωματικών μελών προβλέπεται στο άρθρο 5 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ.

74 Συναφώς πρέπει να υπογραμμιστεί ότι από τα στοιχεία της δικογραφίας προκύπτει ότι οι τελευταίες συνεδριάσεις του πειθαρχικού συμβουλίου διεξήχθησαν βάσει των πρακτικών και καταθέσεων όλων των εξετασθέντων μαρτύρων, ήτοι των τεσσάρων μαρτύρων που πρότειναν οι καταγγέλλοντες και των τεσσάρων μαρτύρων που πρότεινε η προσφεύγουσα.

75 Πρέπει, επομένως, να απορριφθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας που στηρίζεται στο γεγονός ότι δεν παρέστησαν όλα τα μέλη του πειθαρχικού συμβουλίου σε όλες τις συνεδριάσεις του.

76 Δεύτερον, όσον αφορά την προβαλλόμενη μη διενέργεια ακροάσεως από την αρμόδια αρχή κατόπιν υποβολής της γνώμης του πειθαρχικού συμβουλίου, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, μεταξύ άλλων, ότι μόνον ο γενικός γραμματέας του Κοινοβουλίου μπορεί να προβεί σε ακρόαση υπαλλήλου πριν αποφασίσει την επιβολή πειθαρχικής ποινής σε βάρος του. Όμως η εν λόγω ακρόαση δεν διενεργήθηκε από τον γενικό γραμματέα.

77 Το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι η απόφαση του προεδρείου του Κοινοβουλίου της 13ης Ιανουαρίου 2014 ορίζει ότι ο γενικός γραμματέας είναι η αρμόδια κατά την έννοια του άρθρου 22 του παραρτήματος IX ΑΔΑ για την ακρόαση του υπαλλήλου κατόπιν υποβολής της γνώμης του πειθαρχικού συμβουλίου και πριν από την επιβολή πειθαρχικής ποινής όπως είναι ο υποβιβασμός στον βαθμό. Το Κοινοβούλιο διευκρινίζει ότι, εν προκειμένω, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ Προσωπικού προέβη στην ακρόαση της προσφεύγουσας, παρισταμένου του δικηγόρου της, ενεργώντας βάσει εξουσιοδοτήσεως από τον γενικό γραμματέα. Εξάλλου, η προσφεύγουσα είχε στη διάθεσή της δύο μήνες για να συμπληρώσει τα πρακτικά της ακροάσεως αυτής και να υποβάλει εγγράφως τυχόν παρατηρήσεις της. Τέλος, το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι θα είχε επιβληθεί η ίδια ποινή, ακόμη και αν η ακρόαση είχε διενεργηθεί ενώπιον του γενικού γραμματέα αντί του γενικού διευθυντή της ΓΔ Προσωπικού, δεδομένου ότι ο γενικός γραμματέας είχε στη διάθεσή του τον πλήρη φάκελο της υποθέσεως, δηλαδή τα πορίσματα της συζητήσεως με την προσφεύγουσα και τον δικηγόρο της και τις συμπληρωματικές παρατηρήσεις τους.

78 Συναφώς υπενθυμίζεται ότι το Δικαστήριο, κατά πάγια νομολογία, έχει τονίσει τη σημασία του δικαιώματος ακροάσεως και το ευρύτατο περιεχόμενό του στην έννομη τάξη της Ένωσης, κρίνοντας ότι το δικαίωμα αυτό πρέπει να εφαρμόζεται σε κάθε διαδικασία η οποία μπορεί να καταλήξει στην έκδοση βλαπτικής πράξεως (βλ. απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, σκέψη 85 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

79 Το δικαίωμα ακροάσεως εγγυάται σε όλους τη δυνατότητα να γνωστοποιούν, λυσιτελώς και αποτελεσματικώς, την άποψή τους κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας και πριν από την έκδοση οποιασδήποτε αποφάσεως που θα μπορούσε να επηρεάσει δυσμενώς τα συμφέροντά τους (βλ. απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, σκέψη 87 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

80 Προς εξασφάλιση της αποτελεσματικής προστασίας του ενδιαφερομένου, το δικαίωμα ακροάσεως αποσκοπεί, μεταξύ άλλων, στην παροχή προς τον ενδιαφερόμενο της δυνατότητας να διορθώσει ένα λάθος ή να προβάλει στοιχεία σχετικά με την προσωπική του κατάσταση που συνηγορούν υπέρ του να ληφθεί ή να μη ληφθεί ορισμένη απόφαση ή να έχει αυτή το τάδε ή το δείνα περιεχόμενο (απόφαση της 11ης Δεκεμβρίου 2014, Boudjlida, C-249/13, EU:C:2014:2431, σκέψη 37).

81 Το δικαίωμα ακροάσεως συνεπάγεται, επίσης, την υποχρέωση της διοικήσεως να μελετά με τη δέουσα προσοχή τις παρατηρήσεις που υπέβαλε ο ενδιαφερόμενος, εξετάζοντας με επιμέλεια και αμεροληψία όλα τα συναφή στοιχεία της συγκεκριμένης υποθέσεως (βλ. απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, σκέψη 88 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

82 Το δικαίωμα ακροάσεως παρέχει, επομένως, στη διοίκηση τη δυνατότητα να εξετάζει τον φάκελο της υποθέσεως κατά τρόπον ώστε η απόφασή της να λαμβάνεται εν πλήρη γνώσει της καταστάσεως και να είναι δεόντως αιτιολογημένη, ώστε ο ενδιαφερόμενος να έχει, αν χρειαστεί, τη δυνατότητα να ασκήσει αποτελεσματικώς το δικαίωμά του προσφυγής στη δικαιοσύνη (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 11ης Δεκεμβρίου 2014, Boudjlida, C-249/13, EU:C:2014:2431, σκέψη 59).

83 Τέλος, η τυχόν προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως πρέπει να εξετάζεται με γνώμονα, μεταξύ άλλων, τους κανόνες δικαίου που διέπουν το σχετικό ζήτημα (πρβλ. απόφαση της 9ης Φεβρουαρίου 2017, M., C-560/14, EU:C:2017:101, σκέψη 33 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

84 Συναφώς, το άρθρο 22, παράγραφος 1, του παραρτήματος IX του ΚΥΚ ορίζει ότι η ΑΔΑ, μετά από ακρόαση του ενδιαφερόμενου υπαλλήλου, λαμβάνει αιτιολογημένη απόφαση εντός δύο μηνών από τη λήψη της γνώμης του πειθαρχικού συμβουλίου.

85 Όπως επισημαίνεται από το ίδιο το Κοινοβούλιο, η απόφαση του προεδρείου του της 13ης Ιανουαρίου 2014 ορίζει ότι ο γενικός γραμματέας είναι η αρμόδια κατά την έννοια του άρθρου 22 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ ΑΔΑ για την ακρόαση του υπαλλήλου κατόπιν υποβολής της γνώμης του πειθαρχικού συμβουλίου και πριν από την επιβολή πειθαρχικής ποινής όπως είναι ο υποβιβασμός στον βαθμό («Πίνακας VI – Πειθαρχική διαδικασία» της εν λόγω αποφάσεως).

86 Το Δικαστήριο έκρινε ότι η τότε ισχύουσα διάταξη, η οποία αντιστοιχεί στο άρθρο 22 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ, λόγω των σοβαρών κυρώσεων που δύνανται να επιβληθούν στο πλαίσιο της διαδικασίας του παραρτήματος IX του ΚΥΚ και λαμβανομένης υπόψη της διατυπώσεώς της, αποτελούσε διάταξη αναγκαστικού δικαίου και ότι έπρεπε να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι επιβάλλει στην ΑΔΑ την υποχρέωση να προβαίνει η ίδια στην ακρόαση του υπαλλήλου. Μόνον τηρουμένης της αρχής αυτής και υπό όρους που διασφαλίζουν την προστασία των δικαιωμάτων των ενδιαφερομένων, θα μπορούσε η ΑΔΑ, για λόγους που άπτονται της εύρυθμης λειτουργίας των υπηρεσιών, να αναθέσει σε ένα ή περισσότερα μέλη της την ακρόαση του υπαλλήλου (απόφαση της 11ης Ιουλίου 1968, Van Eick κατά Επιτροπής, 35/67, EU:C:1968:39, σ. 503 και 504).

87 Από τη νομολογία αυτή συνάγεται ότι η ΑΔΑ δύναται, σε περιπτώσεις όπως η προκείμενη, να αναθέτει την ακρόαση του ενδιαφερομένου μόνο σε ένα ή περισσότερα από τα μέλη της και τούτο αποκλειστικά για λόγους που άπτονται της εύρυθμης λειτουργίας των υπηρεσιών. Είναι όμως προφανές ότι εν προκειμένω δεν συντρέχει τέτοια περίπτωση, στο μέτρο που η ΑΔΑ δεν απαρτίζεται από περισσότερα του ενός μέλη.

88 Εν πάση περιπτώσει, επισημαίνεται ότι το Κοινοβούλιο ουδέποτε προέβαλε λόγους σχετικούς με την εύρυθμη λειτουργία της υπηρεσίας για να δικαιολογήσει το γεγονός ότι η ακρόαση της προσφεύγουσας δεν διενεργήθηκε από τον γενικό γραμματέα αλλά από τον γενικό διευθυντή της ΓΔ Προσωπικού.

89 Πρέπει, επομένως, να γίνει δεκτό ότι η απόφαση περί υποβιβασμού και μηδενισμού των μορίων αξιολογήσεως ελήφθη χωρίς να τηρηθεί η προϋπόθεση του άρθρου 22, παράγραφος 1, του παραρτήματος IX του ΚΥΚ.

90 Τα επιχειρήματα που προέβαλε το Κοινοβούλιο δεν μπορούν να αναιρέσουν τη διαπίστωση αυτή.

91 Συναφώς, το Κοινοβούλιο υποστηρίζει, πρώτον, ότι ο δικαστής της Ένωσης έχει δεχθεί σε πιο πρόσφατες υποθέσεις ότι το δικαίωμα ακροάσεως πρέπει να θεωρείται ότι έχει ασκηθεί δεόντως, εφόσον παρασχέθηκε στον ενδιαφερόμενο η δυνατότητα να γνωστοποιήσει προφορικώς ή γραπτώς την άποψή του πριν από την έκδοση βλαπτικής για αυτόν αποφάσεως.

92 Επιβάλλεται όμως η διαπίστωση ότι καμία από τις αποφάσεις που παραθέτει το Κοινοβούλιο, στις απαντήσεις του της 16ης Απριλίου 2019, δεν αφορούσε πειθαρχική διαδικασία διεπόμενη από το παράρτημα IX του ΚΥΚ, στο πλαίσιο της οποίας δύνανται να επιβληθούν, όπως έχει υπογραμμίσει το Δικαστήριο, σοβαρές κυρώσεις. Συνεπώς, το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί.

93 Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν θεωρηθεί ότι για τη δέουσα άσκηση του δικαιώματος ακροάσεως αρκεί η προσφεύγουσα να έχει διατυπώσει γραπτώς τις παρατηρήσεις της, από την απόφαση της 11ης Ιουλίου 1968, Van Eick κατά Επιτροπής (35/67, EU:C:1968:39), συνάγεται ότι οι παρατηρήσεις αυτές θα έπρεπε να είχαν υποβληθεί απευθείας στην ΑΔΑ, προκειμένου η αρχή αυτή να έχει τη δυνατότητα να σχηματίσει δική της γνώμη επί των ισχυρισμών της προσφεύγουσας, προτού λάβει την απόφασή της εν πλήρη γνώσει της καταστάσεως. Συναφώς δεν αρκεί το γεγονός ότι ο γενικός γραμματέας του Κοινοβουλίου, πριν εκδώσει την απόφασή του, είχε στη διάθεσή του τα πρακτικά της ακροάσεως της προσφεύγουσας ή τις παρατηρήσεις της επί της γνώμης του πειθαρχικού συμβουλίου.

94 Δεύτερον, το Κοινοβούλιο υποστηρίζει περαιτέρω ότι η διατύπωση της τότε ισχύουσας διατάξεως, ήτοι του άρθρου 7, τρίτο εδάφιο, του παραρτήματος IX του ΚΥΚ, επιβάλλει μια αυστηρότερη ερμηνεία της λόγω μνείας της φράσεως «κατόπιν ακροάσεως του ενδιαφερομένου [από την ΑΔΑ]». Πρέπει όμως να απορριφθεί και το επιχείρημα αυτό, καθόσον η διατύπωση του άρθρου 22, παράγραφος 1, του παραρτήματος IX του ΚΥΚ δεν καταλείπει κανένα περιθώριο λιγότερο αυστηρής ερμηνείας της, δεδομένου ότι περιλαμβάνει τη φράση «[μ]ετά από ακρόαση του υπαλλήλου, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή λαμβάνει απόφαση».

95 Τρίτον, το Κοινοβούλιο προβάλλει ότι ο ΚΥΚ, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 11ης Ιουλίου 1968, Van Eick κατά Επιτροπής (35/67, EU:C:1968:39), δεν περιείχε διάταξη αντίστοιχη του άρθρου 4 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ, η οποία παρέχει ρητώς στον ενδιαφερόμενο υπάλληλο τη δυνατότητα υποβολής γραπτών παρατηρήσεων.

96 Κατά το άρθρο 4 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ, ο ενδιαφερόμενος υπάλληλος μπορεί να κληθεί να διατυπώσει γραπτώς τις παρατηρήσεις του αν δεν μπορεί να τύχει ακροάσεως «για αντικειμενικούς λόγους». Εν προκειμένω, το Κοινοβούλιο δεν προέβαλε την ύπαρξη τέτοιων αντικειμενικών λόγων. Επομένως, το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί.

97 Το Κοινοβούλιο επικαλείται, στις απαντήσεις του της 16ης Απριλίου 2019, αποφάσεις στις οποίες ο δικαστής της Ένωσης δέχθηκε την υποβολή γραπτών παρατηρήσεων. Επιβάλλεται, εντούτοις, η διαπίστωση ότι καμία από τις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκαν οι εν λόγω αποφάσεις δεν αφορούσε πειθαρχική διαδικασία διεπόμενη από το παράρτημα IX του ΚΥΚ.

98 Τέταρτον, κατά το Κοινοβούλιο, ενώ η υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 11ης Ιουλίου 1968, Van Eick κατά Επιτροπής (35/67, EU:C:1968:39), αφορούσε την παύση υπαλλήλου από τα καθήκοντά του, η υπό κρίση υπόθεση αφορά μια πολύ λιγότερο σοβαρή κύρωση, καθόσον πρόκειται απλώς για υποβιβασμό κατά έναν μόνο βαθμό με διατήρηση του κλιμακίου 3. Αντιθέτως δε προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, ήταν ακόμη δυνατή η προαγωγή της σε διευθυντική θέση.

99 Πρέπει, συναφώς, να επισημανθεί ότι η υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 11ης Ιουλίου 1968, Van Eick κατά Επιτροπής (35/67, EU:C:1968:39), δεν αφορά μόνον την περίπτωση επιβολής της πειθαρχικής ποινής της παύσεως, αλλά γενικώς κάθε πειθαρχική διαδικασία, λόγω των σοβαρών συνεπειών που μπορεί να έχει για τον ενδιαφερόμενο μια τέτοια διαδικασία. Δεν μπορεί δε να αμφισβητηθεί ότι ο υποβιβασμός από θέση διευθυντικού στελέχους με βαθμό AD 13 σε θέση υπαλλήλου διοικήσεως με βαθμό AD 12 αποτελεί σοβαρή κύρωση, διότι συνεπάγεται την απώλεια διευθυντικής θέσεως. Επιπλέον μπορεί να πιθανολογηθεί ότι οι ευκαιρίες ευρέσεως νέας θέσεως διευθυντικού στελέχους, μετά την απώλεια μιας τέτοιας θέσεως κατόπιν πειθαρχικής διαδικασίας, είναι ιδιαιτέρως περιορισμένες. Ως εκ τούτου πρέπει να απορριφθεί και αυτό το επιχείρημα.

100 Τέλος, το Κοινοβούλιο θεωρεί, πέμπτον, ότι οι περιστάσεις της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 11ης Ιουλίου 1968, Van Eick κατά Επιτροπής (35/67, EU:C:1968:39) ήταν διαφορετικές, δεδομένου ότι, στην υπόθεση εκείνη, δεν είχε προηγηθεί της απολύσεως καμία ακρόαση, ενώ εν προκειμένω η προσφεύγουσα έτυχε ακροάσεως από τον γενικό διευθυντή της ΓΔ Προσωπικού βάσει εξουσιοδοτήσεως του γενικού γραμματέα του Κοινοβουλίου και είχε τη δυνατότητα να υποβάλει τις γραπτές παρατηρήσεις της και να συνοδεύεται και να εκπροσωπείται από τον δικηγόρο της.

101 Επιβάλλεται, συναφώς, η διαπίστωση ότι το επιχείρημα που δέχθηκε το Δικαστήριο με την απόφασή του της 11ης Ιουλίου 1968, Van Eick κατά Επιτροπής (35/67, EU:C:1968:39), βασιζόταν στο γεγονός ότι η αποστολή που είχε ανατεθεί από την ΑΔΑ στον γενικό διευθυντή της διοικήσεως να προβεί σε ακρόαση του ενδιαφερομένου αντέβαινε στις σχετικές διατάξεις του ΚΥΚ. Συναφώς, από την εν λόγω απόφαση ουδόλως συνάγεται ότι το Δικαστήριο έλαβε υπόψη την περίσταση που επικαλείται το Κοινοβούλιο. Πρέπει, επομένως, να απορριφθεί και αυτό το τελευταίο επιχείρημα.

102 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι πρέπει να γίνει δεκτός και ο λόγος ακυρώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα περί μη διενέργειας ακροάσεως από την αρμόδια αρχή μετά το πέρας των εργασιών του πειθαρχικού συμβουλίου.

Επί της αποφάσεως περί απορρίψεως του αιτήματος αρωγής

103 Η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι, κατά την ακρόασή της στις 14 Νοεμβρίου 2016 από τον γενικό διευθυντή της ΓΔ Προσωπικού, ζήτησε επισήμως την αρωγή του Κοινοβουλίου λόγω συγκεκριμένων και σοβαρών απειλών σε βάρος της από τους καταγγέλλοντες. Δεν αμφισβητείται ότι ο γενικός διευθυντής της ΓΔ Προσωπικού επικοινώνησε δύο φορές με τον δικηγόρο της προσφεύγουσας λόγω απειλών που είχαν διατυπωθεί σε βάρος της από ορισμένους καταγγέλλοντες. Ομοίως δεν αμφισβητείται ότι ο γενικός διευθυντής της ΓΔ Προσωπικού ζήτησε από τον δικηγόρο της προσφεύγουσας να μεσολαβήσει ώστε αυτή να ακυρώσει τη συμμετοχή της σε δύο δημόσιες εκδηλώσεις, στις οποίες το όνομά της περιλαμβανόταν στο πρόγραμμα των παρεμβαινόντων. Ο γενικός διευθυντής της ΓΔ Προσωπικού, με το από 30 Νοεμβρίου 2016 έγγραφό του με το οποίο πρότεινε την προσωρινή μετακίνηση της προσφεύγουσας σε άλλη θέση προς το συμφέρον της και προς διασφάλιση της προστασίας της, αναγνώρισε, κατά την άποψη της προσφεύγουσας, ότι η σοβαρότητα των απειλών απαιτούσε τη λήψη μέτρων προστασίας της. Τέλος, η ΑΔΑ όφειλε να παράσχει στην προσφεύγουσα τη δυνατότητα να εκθέσει τις απόψεις της, σύμφωνα με το άρθρο 41 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, πριν απορρίψει το αίτημά της αρωγής.

104 Το Κοινοβούλιο προβάλλει ότι, όπως προκύπτει από τη νομολογία, η ΑΔΑ δεν υποχρεούται να παράσχει αρωγή σε υπάλληλο για τον οποίο υπάρχουν υπόνοιες, βάσει συγκεκριμένων και κρίσιμων στοιχείων, ότι υπέπεσε σε σοβαρή παράβαση των επαγγελματικών υποχρεώσεών του και υπόκειται για τον λόγο αυτό σε πειθαρχικές διώξεις. Επιπλέον, εν προκειμένω, η επιφορτισμένη με το καθήκον αρωγής βάσει του άρθρου 24 του ΚΥΚ ΑΔΑ έλαβε, σε διάφορες περιπτώσεις, συγκεκριμένα μέτρα για την προστασία της προσφεύγουσας, με σύστασή της να αποφεύγει η προσφεύγουσα κάθε επαφή με τους συναδέλφους της και με την απόφασή της για προσωρινή τοποθέτηση της προσφεύγουσας σε άλλη μονάδα.

105 Με το υπόμνημα απαντήσεως, η προσφεύγουσα προσθέτει ότι δέχθηκε την προσωρινή αυτή τοποθέτηση σε άλλη θέση μόνο λόγω των σοβαρών απειλών που είχαν διατυπωθεί σε βάρος της από ορισμένους καταγγέλλοντες. Κατά την προσφεύγουσα, η κίνηση της πειθαρχικής διαδικασίας δεν μπορεί, από μόνη της, να απαλλάξει τους καταγγέλλοντες των ευθυνών τους για αξιόποινες πράξεις τις οποίες τέλεσαν σε βάρος της.

106 Υπενθυμίζεται ότι, όταν η ΑΔΑ επιλαμβάνεται, δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, αιτήματος αρωγής κατά την έννοια του άρθρου 24 του ΚΥΚ, η αρχή αυτή οφείλει, βάσει της υποχρεώσεως αρωγής που υπέχει και εφόσον πρόκειται για επεισόδιο που απάδει προς την τάξη και τη γαλήνη της υπηρεσίας, να επεμβαίνει με όλη την απαιτούμενη ενεργητικότητα και να ανταποκρίνεται με την ταχύτητα και τη μέριμνα που απαιτούνται από τις περιστάσεις της συγκεκριμένης περιπτώσεως ώστε να εξακριβώσει τα πραγματικά περιστατικά και να συναγάγει, εν γνώσει του θέματος, τις ενδεδειγμένες συνέπειες. Προς τούτο, αρκεί ο μόνιμος υπάλληλος ή το μέλος του λοιπού προσωπικού που ζητεί την προστασία του θεσμικού οργάνου στο οποίο εργάζεται, να προσκομίσει αρχή αποδείξεως του υποστατού των επιθέσεων που υποστηρίζει ότι υπέστη. Όταν υφίστανται τέτοια στοιχεία, το οικείο θεσμικό όργανο οφείλει να λάβει τα κατάλληλα μέτρα, διενεργώντας ιδίως διοικητική έρευνα, προκειμένου να εξακριβώσει τα πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίζεται το αίτημα αρωγής, σε συνεργασία με τον αιτούντα (αποφάσεις της 26ης Ιανουαρίου 1989, Koutchoumoff κατά Επιτροπής, 224/87, EU:C:1989:38, σκέψεις 15 και 16, της 12ης Ιουλίου 2011, Επιτροπή κατά Q, T-80/09 P, EU:T:2011:347, σκέψη 84, και της 24ης Απριλίου 2017, HF κατά Κοινοβουλίου, T-570/16, EU:T:2017:283, σκέψη 46).

107 Ωστόσο, η διοίκηση δεν μπορεί να υποχρεωθεί να παράσχει αρωγή σε υπάλληλο για τον οποίο υπάρχουν υπόνοιες, βάσει συγκεκριμένων και κρίσιμων στοιχείων, ότι υπέπεσε σε σοβαρή παράβαση των επαγγελματικών υποχρεώσεών του και υπόκειται για τον λόγο αυτό σε πειθαρχικές διώξεις, έστω και αν διέπραξε την παράβαση αυτή υπό το κάλυμμα παράτυπων ενεργειών τρίτων (απόφαση της 23ης Νοεμβρίου 2010, Wenig κατά Επιτροπής, F-75/09, EU:F:2010:150, σκέψη 49).

108 Ως εκ τούτου, εν προκειμένω, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ Προσωπικού, με το από 20 Ιουλίου 2017 έγγραφό του, επισήμανε στην προσφεύγουσα ότι η διοίκηση δεν ήταν υποχρεωμένη να παράσχει αρωγή σε υπάλληλο για τον οποίο υπάρχουν υπόνοιες ότι υπέπεσε σε σοβαρή παράβαση των επαγγελματικών υποχρεώσεών του.

109 Συναφώς αρκεί η διαπίστωση ότι, κατά τον χρόνο υποβολής από την προσφεύγουσα του αιτήματος αρωγής, είχε ήδη κινηθεί σε βάρος της διοικητική έρευνα για πραγματικά περιστατικά τα οποία, εάν αποδεικνύονταν, θα μπορούσαν να οδηγήσουν στην άσκηση πειθαρχικής διώξεως. Εν πάση περιπτώσει, από τη δικογραφία συνάγεται ότι, κατά τη διάρκεια της προαναφερθείσας έρευνας, προέκυψαν συγκεκριμένα και κρίσιμα στοιχεία τα οποία ήταν ικανά να δικαιολογήσουν υπόνοιες του Κοινοβουλίου ότι η προσφεύγουσα είχε υποπέσει σε σοβαρή παράβαση των επαγγελματικών υποχρεώσεών της και την εκτίμησή του ότι θα μπορούσε να ασκηθεί πειθαρχική δίωξη σε βάρος της.

110 Συνάγεται, επομένως, το συμπέρασμα ότι ορθώς το Κοινοβούλιο απέρριψε το αίτημα αρωγής της προσφεύγουσας χωρίς προηγούμενη ακρόασή της.

111 Συνεπώς πρέπει να απορριφθεί το αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως περί απορρίψεως του αιτήματος αρωγής της προσφεύγουσας.

Επί των δικαστικών εξόδων

112 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Εντούτοις, κατά το άρθρο 134, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων, κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

113 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι έγινε δεκτό το αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως περί υποβιβασμού και μηδενισμού των μορίων αξιολογήσεως και απορρίφθηκε το αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως περί απορρίψεως του αιτήματος αρωγής της προσφεύγουσας, η προσφεύγουσα και το Κοινοβούλιο φέρουν έκαστος τα δικαστικά έξοδά του.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει την απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της 27ης Φεβρουαρίου 2017, με την οποία επιβλήθηκε στην UZ η πειθαρχική ποινή του υποβιβασμού από τον βαθμό AD 13, κλιμάκιο 3, στον βαθμό AD 12, κλιμάκιο 3, με μηδενισμό των μορίων αξιολογήσεως που αποκτήθηκαν στον βαθμό AD 13.

2) Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή.

3) Η UZ και το Κοινοβούλιο φέρουν έκαστος τα δικαστικά έξοδά του.

Γρατσίας Labucka Ulloa Rubio

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 20 Σεπτεμβρίου 2019.

(υπογραφές)